



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 244/2016
24.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката Ј.И., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору Кв 232/15 од 05.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 747/15 од 07.10.2015. године, у седници већа одржаној 24.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката Ј.И., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору Кв 232/15 од 05.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 747/15 од 07.10.2015. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Кв 232/15 од 05.06.2015. године окривљеном М.М. преиначене су у погледу одлуке о казни следеће правноснажне пресуде: Основног суда у Сомбору Кв 54/14 од 21.02.2014. године, правноснажна 27.03.2014. године, којом је окривљени М.М. осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године; Основног суда у Сомбору К 4/14 од 04.07.2014. године, правноснажна истог дана, којом је окривљени М.М. осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. КЗ; Основног суда у Сомбору К 534/11 од 24.05.2012. године, правноснажна 19.12.2012. године, којом је окривљени М.М. осуђен на казну затвора у трајању од три месеца због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ; Основног суда у Сомбору К 935/11 од 04.03.2013. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1725/13 од 23.05.2013. године, којом је окривљени М.М. осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. КЗ; Основног суда у Сомбору К 181/13 од 11.07.2013. године, правноснажна 16.08.2013. године, којом је окривљени М.М. осуђен на казну затвора у трајању од једне године због

продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 2. у вези става 1. тачка 1) у вези члана 61. КЗ; Основног суда у Сомбору К 1811/13 од 09.01.2014. године, правоснажна 31.01.2014. године, којом је окривљени М.М. осуђен на казну затвора у трајању од три месеца због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ; Основног суда у Сомбору К 10/14 од 25.02.2014. године, правоснажна истог дана, којом је М.М. осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци због кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ; Основног суда у Сомбору К 1499/11 од 28.04.2014. године, правоснажна 15.09.2014. године, којом је окривљени М.М. осуђен на казну затвора у трајању од једне године и осам месеци због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ и кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ; Основног суда у Сомбору К 1347/13 од 11.03.2015. године, правоснажна истог дана, којом је окривљени М.М. осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци због кривичног дела тешка крађа у продуженом трајању из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. КЗ, па је окривљени М.М. за наведена кривична дела осуђен на јединствену казну затвора у трајању од десет година и седам месеци у коју ће му се урачунати време проведено у притвору почев од 17.06.2010. године па до 20.08.2010. године, као и време проведено на издржавању казне по наведеним пресудама.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 747/15 од 07.10.2015. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног М.М., а пресуда Основног суда у Сомбору Кв 232/15 од 05.06.2015. године је потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног М.М., адвокат Ј.И., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине или их преиначи, тако што ће окривљеном изрећи јединствену казну затвора у складу са законом и сврхом кажњавања.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правоснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног М.М. у захтеву за заштиту законитости истиче да је деценијска казна затвора која је окривљеном изречена побијаним пресудама нереална, у супротности са судском праксом и у супротности са чланом 60. КЗ, који је важио у време извршења неких кривичних дела за која су окривљеном изречена казне касније ушле у састав јединствене казне затвора и да је у конкретном случају требало применити одредбу Кривичног законика по којој би се окривљеном могла изрећи казна затвора само до десет година затвора. Бранилац сматра да је окривљеном сукцесивно суђено, у више поступака, за сваку кривичну радњу као посебно дело, иако су сва та дела могла да уђу у конструкцију једног кривичног дела у продуженом трајању, те је у том смислу по оцени браниоца окривљеном у конкретном случају било могуће изрећи само

максималну казну која је прописана за кривично дело из члана 204. став 1. КЗ, односно казну затвора до осам година.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује да је побијаним пресудама одлуком о кривичној санкцији повређен закон, односно указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Врховни касациони суд најпре налази да из списка предмета произилази да су у састав јединствене казне која је окривљеном изречена побијаним пресудама ушле казне из пресуда којима је окривљени оглашен кривим за два кривична дела крађа из члана 203. став 1. КЗ за које је прописана новчана казна или затвор до три године, те за више кривичних дела тешка крађа из члана 204. КЗ за које је прописана казна затвора од једне до осам година, као и за кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ за које је прописана казна затвора од шест месеци до пет година.

Одредбом члана 60. став 2. тачка 3) Кривичног законика је прописано да ако су за сва кривична дела у стицају прописане казне затвора до три године јединствена казна не може бити већа од десет година затвора.

Из свега наведеног, по оцени овог суда, јасно произилази, да су у састав јединствене казне која је окривљеном изречена побијаним пресудама, ушле казне затвора које су окривљеном изречене у поступцима који су против њега вођени и у којима је окривљени оглашен кривим и осуђен за кривична дела прописана Кривичним закоником (а у односу на која кривична дела се наведени закон у погледу запређене казне није мењао), те да је за нека од тих дела, прописана казна затвора већа од три године, због чега су неосновани наводи браниоца окривљеног да је у конкретном случају требало применити одредбу члана 60. став 2. тачка 3) КЗ, која прописује да се окривљеном не може изрећи казна затвора већа од десет година у случају да су за сва кривична дела у стицају прописане казне затвора до три године.

Постојање продуженог кривичног дела ствар је правне оцене, а затим одлуке о казни, па се примена одредаба члана 61. КЗ окончава доношењем правноснажне пресуде, а питање повреде, ових одредаба кривичног закона не може бити предмет одлучивања у поступку за изрицање јединствене казне, јер суд није за то овлашћен на основу члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљеног захтевом указује на то да су побијане пресуде донете уз повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, при чему је, по оцени овог суда, у поступку за преиначење одлуке о казни на основу члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП јединствена казна затвора у трајању од 10 година и 7 месеци на коју је окривљени осуђен побијаним пресудама, у свему изречена у складу са чланом 60. став 2. тачка 2) КЗ, јер је већа од најтеже утврђене казне, а мања од збира утврђених казни.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је побијаним пресудама потпуно негиран смисао општих правила одмеравања казне, узимајући

у обзир угрожавање и повреду заштићеног добра, те да је окривљени иако је млад човек који има породицу и малолетно дете, неправедно осуђен на деценијску казну затвора због крађе.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на то да у побијаним пресудама суд приликом одмеравања казне није узео у обзир све чињенице које утичу да казна буде већа или мања, односно указује на повреду из члана 441. став 1. ЗКП, што није разлог прописан чланом 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, из којих разлога је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценнио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**